

C O L U M N

Delaatstewinterloodjes

"Geniet nog maar lekker van de sneeuw," roept mijn vriendin door de telefoon, na een half uur lang mijn geweeklaag aangehoord te hebben over dat stomme witte spul dat nog alsmaar uit de hemel blijft dwarrelen. "Heerlijk toch meid!". Nee, helemaal niet heerlijk, ik wordt er helemaal niet goed van. Alles is zo kaal. De lucht is grijs, het water is wit, zelfs de bomen zijn wit, en de zon blijft achter lage wolken verscholen. Ik mis de kleuren van de natuur, ik mis de lekkere luchtjes die uit de verse bruine aarde opstijgen, ik mis de zon, ik mis... "Zullen we maar verhuizen," zegt mijn man onrustig, "dit hoort nou eenmaal bij het Zweedse bestaan." Hij geniet van de sneeuw. Gaat lekker skieën of langlaufen met de hond. Hij trekt verstandige schoenen aan en doet warme kleren aan zijn lijf. Maar ik, ik loop het liefste op blote voeten door het natte gras. Pluk boterbloemen met mijn tenen, en zit met mijn rug tegen een dikke eik en mijn gezicht naar de zon. Ik verlang zo naar de lente. De lente die hier pas na mijn verjaardag komt, en niet tegelijkertijd, zoals vroeger 'thuis' in Nederland. Mijn 'body clock' zegt 'lentekriebels', maar mijn ogen zien hartje winter

om mij heen. Ik sleep me het huis uit voor een verrijkende zondagmiddag wa besneeuwde bos. "Als je er eenmaal uit bent, vind je het heerlijk..." Mijn blik is aan de grond genageld, en ik let op iedere stap die ik neem. De buil op mijn achterhoofd herinnert mij aan het verraderlijke laagje ijs dat vlak onder het sneeuw ligt. Ik ril, ik stap stevig door, maar ik heb er gewoon geen zin in. Ik wil naar huis, onder een deken kruipen, en wachten tot beetje warmer wordt. Ik houd zielsveel van dit land, en ik wil echt nergens anders hier, maar de laatste winter loodjes wegen werkelijk zwaar dit jaar.

Lysanne Sizoo

